

AFB. IV. ZWEEDSCHE BOERENKAMER.

van plomper ras, dan het Arabisch ros. De plezier-meisjes, boerinetjes, in het geregen keursje, hebben bolle appelwangetjes en puntig ronde kinnnetjes; zij dragen de bonte Zweedsche voorschootjes en het Zondagsche kralensnoer; zij onthalen hun speelmakker op het vaderlandsche bier en de lekkere krakelingen, met een onnoozele malligheid; men leest eerder de lankmoedigheid van een schutsengel, dan kokette behaagzucht, uit de bedeesde houding van de pretmakende dochter, en het stijle kalotje behoedt, al te eerwaardig, de aankomende rechtschapenheid van den boeteling. Moeten wij al glimlachen om de gemoedelijke opvatting, de naieve voordracht van deze ongeleerde meesters, en van de eenvoudige gemeenschap, die hun werken op prijs stelde, niets banaals, niets smakeloos staat ons tegen, in hun argeloze kunst. Verklaart het blijmoedig milieu, dat

zij trouwhartig in beeld bracht voor een groot deel er de charme van, het was ook de eergevoelige zorg van den artist voor zijn werk, die er waarde aan vermocht te geven. Toen de eenvoudige bonader-schilders zich op eierzuchtiger banen gingen begeven, is de eerlijke aanleg van hun werk bedorven; vrijer-plastische weergave lag boven hun macht. Ambachtslieden, van nederiger pretensie weliswaar dan de vervaardigers der bonader, maar die als zij, met verfpot en kwasten rondreizen, vindt men tegenwoordig in Zweden terug in de huisschilders van het platteland, die hun zelfbereide verven, als een soort beits, aanbrengen op de houten huizen. De Noordelijken toonen zich verzot op kleur, als de volken van het Zuiden; zij zien hun huizen graag vroolijk in een verf, die afsteekt bij den gedempten toon van hun landschap; streepen van kobald-blauw en oranje-geel, langs witte raamkozijnen, op